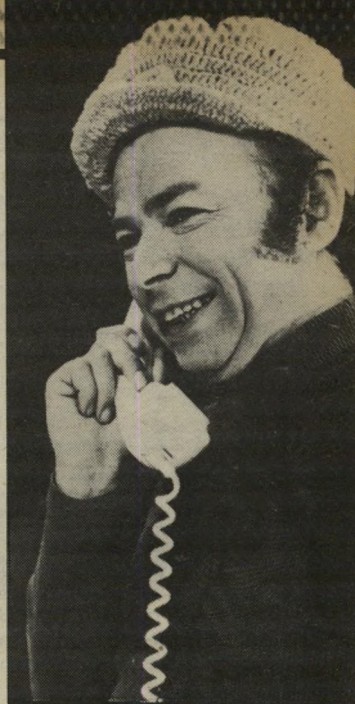

יעקב בודו היה מעמודי התווך של התיאטרון והבידור העברי. הוא נעלם. היכן הוא? בתיאטרון יידיש. מחוסר ברירה!

בברון עברי שתיים... שתיים...

יהודי, שהילדים שלו עזבו את הארץ ויררו לאמריקה. כשהוא גמר להופיע, האולם קם על הרגליים, שורה אחרי שורה אחרי שורה. את לא יודעת איזה שרות זה עושה למדינת ישראל."

הבוראים הם אגודה אחת. חיי המישפחה המאושרים שלהם הם מן המפורסמות בעולם התיאטרון. אסתר הלכה עם בעלה כאש ובמים, נסעה איתו לחיפה, כשהצטרף אל יוסף מילוא והיה ממייסדי התיאטרון שם, עברה איתו לתל אביב, כשהחליט לצאת בתוכנית יחיד ולעבוד עם האמרגן מיקי פלד — דבר שהיה כרוך בסיכון, שכן בודו השקיע בהצגת היחיד את מיטב הסכונותיו.

גם כעת, כשהוא מופיע בתיאטרון יידיש, היא לא תנסה לדחוף אותו בחזרה אל הבימה העברית.

תאמיני לי, הייתי שחקן קבוע בחיפה. יש לי על מה להתגאות. הייתי

ואני כמעט משוכנע שתשאלני הרכה ילדים מי זה טופול — הם גם לא יידעו."

אחר כך הוא מתרגז באמת ואומר שלא מוצא חן בעיניו שהידיש היא בבחינת טריפה. מה רוצים ממנו, הוא מתפלל, למה לא שואלים את אריק לביא מה פיתאום הוא משחק בגרמנית? כשנגועים בנקודה הקרויה כסף, הוא ממחר להכריז שלא עבר ליידש כדי לעשות יותר כסף, כמו שאומרת הרכילות, למרות שברוך השם הוא לא מתלונן.

מדוע אם כך, כן עבר ליידש? כאן בא נאום נרגש: הוא החליט לקחת על עצמו לשמר את השפה ולהפיץ אותה ברבים ולשמה בה את אותם שעריו וזכרים אותה, בארץ ובחול."

אשתו, אסתר, מספרת שהוא עושה שלחיות לאומית. את לא מתארת כבו כשהוא עשה את המערכון על

היתה שפתו הטיבעית עוד מהשטטל היהודי ברומניה.

"עוד לפני שידעתי רומנית, ידעתי יידיש. קיבלתי חנוך של יידישקייט", עברית הוא למד בלהקה הצבאית, והוא מכריז, לא בלי גאווה: "אני האבא של להקת פיקוד-דרום ולהקת פיקוד-צפון". בתוכנית הראשונה של להקת פיקוד-דרום נולד מוישה וינטלטור, המלווה אותו מאז ועד היום. הוא אומנם לא עושה את מוישה וינטלטור ביידיש, אך ממשיך לעשות אותו בשרות המי-לואים שלו. 25 שנים ומוישה וינטלטור עדיין מבוקש.

מירי, הבת האמצעית, נכנסת לחדר. נערה נאה כלבוש אופנתי. אני שואלת: בתך יודעת שהיית פעם כוכב גדול? והוא עונה: "למה את חוזרת לזה שוב ושוב. נכון שהבת שלי לא נהנית מהפופולאריות שהיתה לי פעם, אבל אני חוזר ואומר — לא עזבתי את התיאטרון העברי, עזבתי את השפה.

רויגן, שומאכר ובולוף, שהלכו לעולם שכולו טוב, לא זכה אף שחקן יידיש בארץ להוקרה ולהערכה.

כעת בודו הוא הכוכב של תיאטרון היידיש. יש אומרים שהוא עושה הון. מפיך בעצמו את ההצגות שלו, משלם את המשכורות לשחקנים הזוטרים, המשתתפים במחזותיו, שוכר אולמות, שוכר בימאים ומכניס את רוב הכסף לחשבונו הפרטי. "בודו", אומרים בכסית, "נעשה מיליונר מהיידש, בגלל זה הוא נמצא שם". מספרים כי על הופעותיו בחו"ל הוא מקבל הון כדולארים.

בכל זאת, בשיחה איתו רומה כי אילו בו תלוי היה הרבר, היה שמח לחזור אל הבימה העברית, אל קהל דוברי העברית.

קשה להוציא מבורו שהוא ממורמר או כועס. נהפוך הוא. צריך חוש אבחנה דק במיוחד כדי לקלוט שמשוה כואב לו, שאיכפת לו שהוא אינו נקרא יותר

לתגלגלת, יא לאן

ROLL FILM Presents

After 40 years - A YIDISH MOVIE

With English Subtitles

B. BODO in "GIVEAWAY!"

Musical Comedy for the whole family

"אז מען גיט - נעמט מען!"

STARRING:

- RAHEL DAYAN • KAROL FELDMAN
- IRIT MERRY • JUDITH KRONENFELD
- ERICA REIFFER • MICHAEL GREENSTEIN

לתיאטרון חיפה, כדי לגלם תפקידים מרכזיים, שהטלוויזיה בעברית לא מזמינה אותו לככב בתוכניות הבידור שלה, והוא נאלץ להסתפק בטלוויזיה בערבית.

אך בודו לא אומר זאת במפורש. את העובדה שהוא משחק בתיאטרון יידיש לפני קהל הולך ונעלם, הוא מתרץ בהסברים אידיאולוגיים של "אני אחווה המוהיקנים, אלמלא אני מי היה מופיע לפני הוקנים האלה, רוברי היידיש. מאז שהלך בולוף לעולמו, נשארתי רק אני. ומה את רוצה, אני אנויח את הקהל הזה, שכליכך אוהב אותי?"

הוא הזמין אותי לכוא לראות אותו מופיע באולם אוהל שם. "ותעשי לי טובה", אמר, אל תשבי עם הפנים הבימה. שבי עם הפנים לקהל, תראי את ההצגה האמיתית. איך הקהל הזה בוכה, צוחק ומשתתף ביחד איתי בהצגה. זה הסיפוק הכי גדול שיש לי."

צריך לגרד אצלו הרבה שכבות ולדגרג אותו כהונג, כדי להוציא ממנו כסופו של דבר, שגבון שהבן הקטן שלי, דני, שלומד בכפר-הירוק, היה מעדיף שאני אשחק בעברית. כי אף אחד מהחברים שלו לא יודע מי אני. לעומת זאת, כשהבן הגדול היה בגילו של דני, לא יכולתי לעבור כרחוב. הייתי אז כוכב גדול, ולכל מקום שהייתי הולך היו אומרים לי: שתיים... שתיים..."

הוא מתקומם כנגד כל נסיון לרמוז שהוא עובר בתיאטרון יידיש בגלל העובדה שקרנו ירדה והוא חרל להיות כוכב. אני עדיין מרגיש את עצמי כוכב. ספרטפריטפו — אני מאמין באמונות טפלות — תקישי בעץ! "אני 25 שנה על הבימה, ולא הייתי יום אחד מובטל. עסקתי בכל מה ששחקן מסוגל לתקוב בו: תיאטרון, קולנוע, טלוויזיה, תקליטים, רדיו. ותאמיני לי, אני לא מביט אחורה כועם. היתה לי אפילו תוכנית יחיד. כמה שחקנים את מכירה שהיתה להם תוכנית יחיד? בכל 25 השנים עשיתי מה שאהבתי, ונתתי לגורל להוליך את הקאריירה שלי, וכך הגעתי ליידש."

מי זה טופול?

לעיסוקו הנוכחי, הוא סבור, הבריא אה אותו יד הגורל. הוא מרגיש כמו חוזר בתשובה. אחרי הכל, היידיש

כשחקן יידיש. לופט געשעפטען?

פ עם לא היה ילד בארץ שלא ידע בעל-פה את "שתיים... שתיים..." המאנפף. פעם לא ניתן היה למצוא אדם שאינו מכיר את מוישה וינטלטור. פעם — לא מזמן, לפני 10 שנים — היה יעקב בודו מעמודי התווך של התיאטרון והבידור הישראליים. בשנים האחרונות נעלם. לא עוד תפקידים ראשיים במחזות כמו הקרנפים של יונסקו או שני אדונים. לא עוד תפקידים ראשיים שיים בסרטים כמו פישקה במילואים או מוישה וינטלטור, ולא עוד הצגות יחיד בסגנון הצביעו בעד בודו. "יענקל'ה בודו, קטן, מצחיק וצנוע, כמעט שלא השתנה במשך השנים. הוא עדיין מתגורר באותה הדירה ברחוב הקליר בתל-אביב, ביחד עם רעייתו, אסתר, וילדיו, דני ומירי. הבן הגדול מנסה מזל בסרטים בלוס-אנג'לס.

אבל דבר אחד בכל זאת השתנה: האיש הזה, שהיה פופולארי לא פחות מדודו טופו ומהגוש החיזור, נטש את קהלה היעיד שלו והלך לחפש לו קהל חדש בתחום תיאטרון היידיש.

על-פי סולם ההירארכיה בשחקונה הישראלית, תיאטרון יידיש הוא בבחינת שוליים שבשוליים. שחקני יידיש נחשבים שחקנים ליגה ז'. מלבד